

ZEMPLÉN.

Közlöny a társasélet, közigazgatás s irodalom köréből.

35-ik szám.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAPON.

III-ik évfolyam.

Előfizetési ár:

Egy évre 6 frt.
Félévre 3 frt.
Negyedévre 1 f. 50 k.
Előfizetési pénzek
valamint minden köz-
lemény a szerkesztő-
séghez S. a. Ujhelybe
bérmentv. küldendők.
Kéziratok nem adat-
nak vissza.
Nyílt térben egy
sor 10 kr.

Hirdetési díj:

3 hasábos petit sor
egyszeri hirdetésnél
5 kr.
Többszörinél olcsóbb.
Bélyeg díj mindig
30 kr.
Előfizetések és hird-
etések felvételnek
Lövy A. könyvkeres-
kedésében és a szer-
kesztőségénél.

Egy indítvány

— beadott a szept. 3-iki bizottsághoz. —

Az igazságszolgáltatásnak a közigazgatás-
tól elválasztásában egyik fő célja volt a tör-
vényhozásnak: hogy az ügykezelés meggyor-
sítottassék. Nem célozom taglalni azt: hogy többi-
ben mennyire van elérve az ohajtás, de azt
határozottan állítom: hogy a közigazgatási utra-
terelt örökösödési ügymenet, — minthogy az
1868-iki XXIII. és több pontjaiban határozatlan
nem világos 1868. LIV. t. cikkek az örökösö-
dés körüli eljárásra vonatkozó §§-ai nem módos-
ítottak, — az ide vonatkozó bel- és igazság-
ügy miniszteriumok 3091 1872. körrendelete, —
végül a halálesetek körüli eljárásra vonatkozó
megyei szabályrendelet létrehozása, életbe lép-
tetése által, sem nem rövidített, sem nem
egyszerűsített, és könnyített: de sőt folya-
mában több akadályoknak szükségtelen alaki-
ságoknak tétetett ki, és hogy az által első sor-
ban a községi előljárók további közigazgatási
szolgabírák, a kir. járásbírók nem különben
az árvaszékek is felesleges teendővel lettek
elhalmozva. Ezen állításom igazolásul lássuk
ezen ügynek az 1868-ik 23. és 54. t. cikk, és
ezeken alapuló miniszteri körrendelet, és a me-
gyei szabályrendelet által szabályozott folyamat.

Az 1868. 23. t. cz. 4. és 5. §§-ai szerint a
halálesetet az előljáróság a kincstár érdekében
az adóhivatalnak; — árva és gondnokság
alattiak érdekében pedig az illetékes szolgabi-
róságnak kötelesek bejelenteni. — A haláleset
bejelentése után a szolgabíró az előljáróság köz-
benjöttével felvett halálesetet egy példányban
az illetékes királyi járásbíróshoz más példány-
ban pedig a leltárral együtt az árva székhöz
tartozik beküldeni.

A haláleset felvételével tehát az előljáróság
ismét foglalkozik, és mert a miniszteri rendelet
szerint a járásbíró részére a végrehajtók
ujolag leltároznak, vagy az újabb miniszteri
rendelet folytán maga a járásbíró teljesíti a
leltározást, az előljáróság újra igénybe vétetik:
fárad tehát negyedszer, és pedig ha ingyen;
saját kárával; ha kiérdemelt díjazás mellett
akkor az árvák és gondnokság alatt állók meg-
terhelhetésével.

A beterjesztett haláleset felvételekben kö-
teles a szolgabíró gondnokot hozni javaslatba,
a javaslatba hozott gondnokot a megbízás el-
vagy nem fogadása iránt kihallgatni.

Feltéve, hogy a szolgabírák ezen utasítás
szerint járnak is el, a kir. járásbírósnak várni
kell arra: míg az árvaszék N. N. haláleset fel-
vételét tanácskozás tárgyává teszi, és a javas-
latba hozott gondnokot meg, vagy nem erősíti;
mert: megerősített gondnok nélkül hagyatékot
érvényesen nem tárgyalhat. Feltéve: hogy a
javaslatba hozott gondnok érdekeltség vagy
más ok miatt megerősíthető nem volt, az árva-
szék, más gondnok javaslatba hozatala végett
a haláleset felvételét, a szolgabíróhoz észrevé-
telei, és utasítás mellett visszaküldvén, a járás-
bíró ezen a legjobb esetben is egy pár hó-
napot igénylő eljárás tartama alatt várni, az
árva pedig sok esetben tűrni kénytelen.

Ha gondnoksági ügy tisztába hozatott, —
erről az illető kir. járásbíróst kell értesíteni:
hogy a feleket beidézhesse. Ha egyezség jött
létre, a létre jött egyezséget az eljáró kir. já-
rásbíró felülvizsgálat végett az árvaszékhez
teszi át.

Az árvaszék akár hagyja helyben az
egyezséget, akár nem, határozatával az irato-
kat újra visszaküldi az eljáró kir. járásbíró-
shoz.

A járásbíró az árvaszékhez akár a ter-
mészetben átadás, akár a magán uton már
megtörtént, vagy azon az uton kért eladás
iránt létrejött egyezség felett hozott tagadó
határozata folytán, ujlolag kénytelen tárgyalni
a hagyatékot, és az árvaszék által jelzett irány-
ban netalántán létrejött egyezséget megerősí-
tés végett az árvaszékhez ujlolag tartozik át-
tenni.

Az árvaszék a létrejött egyezséget gyám-
hatóságilag jóváhagyva, a hagyatéki iratokat a
kir. járásbíróshoz, ez pedig azokat a hagyat-
ék átadása, telekkönyvi átíratása végett az il-
letékes kir. törvényszékhez teszi át.

Ezen csakis rövid kivonatban előterjeszt-
ett hosszas és valamint az előljárókra és hiva-
talos közegekre, úgy azon örökösökre nézve is
sok tekintetben káros következményű, és meg-
nehezített eljárás mellőzése tekintetéből, és
annál is inkább, mert a halálesetből kifolyó
hagyatéki, vagy ezzel ugyanezen örökösö-
dési eljárásnál bírósági elhatározás alá tartozó
jogi cselekmény csakis azon esetben áll elő,
ha az örökösök egymás közt ki nem egyezked-
vén: perre utasítás szüksége forog fenn; —
vagy ha kiegyeztek, hagyatékát bíróság kell
átadni. Vagylagos indítványomat következők-
ben terjesztem elő:

1-ör vagy tereltesse át az örökösödési el-
járás a közigazgatás illetékessége alá; mely
esetben a közigazgatás a haláleset felvételétől
egyezség megkísértésig közvetlen járna el, és
a hagyatéki ügyeket mintegy megérlelve csak
akkor tenne át a királyi törvényszékhez: ha a
megkísértett egyezséget eredményhez vezette
a hagyaték birtokbíróhatóságilag leendő átadá-
sa, átíratása, egyezség nem sikerülése esetében
pedig perre utasítás végett;

2-ör Vagy ha ezen 1-ső pont alatti indít-

TÁRCZA.

Egy mellőzött barátomhoz.

Szegény fiú! lelkemből sajnálak:
Hogy nyomorogni vagy így kénytelen...
Hasznát nem látod a tudománynak,
Amért virasztál annyi éjjelen...
De látd barátom benned a hiba;
Arczodon mindig jég-komoltság ül...
Légy vig, csak csogó, mint egy kis liba, —
S meglásd azonnal szebb napod derül.

Második hibád az: hogy elveket
Penget ajkad, s harcolsz ez elveké.
S bár úgy kívánják földi istenek,
A feketére nem mondod: fehér...
Elv! mily boldonság! nagy urnál sohsincs,
Szegény embernek pedig nem való...
Vállalj el mindent, munkát ne tekints,
Csak zsiros legyen a borra való...

Tartásodra is van itt még panasz;
Főlemelt fővel jársz mindenfelé...
Légy alázatos, úgy hogy egy arasz
Se férjen orrod s lábujjad közé...
Tanulj hajolni... hisz' ez nem nehéz,
Farkcsóválásban légy önértetes...
S ha hatalmassal olykor szembe léssz,
Görbülj meg úgy, mint i mellett az s. —

Ostoba gögnek számárfüleit
Dicsérd egekig: hogy az legyező...
S ha szegény e gög, ne akad meg itt,
Csak czimerében legyen sok mező.
Tarts tükröt a hiúság elébe,
Mig a botrányt testeddel fedezed...
Bujj idegen nemzetek mezébe...
S tömjénnel legyen tele két zsebed.

Igy barátom kapsz tán egy kis koczot,
S napod másira biztosítva lész.
Nyakadra is löknek majd koloncot:
Hogy meg ne bántson tisztátalan kéz...
S ha önérteted bennül gyermeke
Olykor talán még felsírná magát,
Mért lennél jobb mint sok mai szüle?!
Egész hidegen tekerd ki nyakát.

Borúth Elemér.

Beszély, melynek végül van a czime.

Irtá: Farkas B.

Komor, téli nap volt akkor...
A magyar alföld széles rónája hasonlított egy
kiterített fehér palásthoz, rajta a kacskaringós me-
zei utak rendetlenül reaférezelt zsinorzatként tüntek
fel. Ha az utazó e „hóceánon” végig tekintett,
csak a távoli tornyok, mint valami óriási árboczru-
dak látszottak bizonyítani; hogy nincs kihálva az
élet. Utast említettem, pedig utasoknak is beillettek
azok, a kik — vagy akarám mondani: kiknek ge-
beik elszántan törtek magoknál utat az itt-ott tor-
nyosuló hófuvásokon keresztül, melyek, mint valami
colossalis monumentumok emlékezteték a jobb sorsra
érdemes állatokat azon örök igazságra, hogy: „tü-
röké és szenvedőké az áldott — abrak.”

Denique a pusztán utasokkal találkoztunk;
valának pedig nem csekély számmal, úgy hogy mélt-
tán felkiálthatnánk Petőfivel: „Szent Kleofás, minő
nagy karaván!... körülbelől szintársulat talán...
Tehát színészek! Az idealismus emez örök bajno-
kai; jóra rosra vállalkozó egyének, kik a dicső-
ségért nem ismernek áldozatot, kik nyári ruhájok-
ban nem érzik a pusztai fagyasztó léget, neki men-
nek a szélvésznek, viharnak, dacolnak az idő vi-
szontagságaival: mert — élni akarnak...
Az első szekeren melegebb öltönye után itélve
az igazgató ült, mint mindenben, úgy itt is ő volt
az előharcos; az ő kötelessége jót roszat először
megizlelni. Társaságában egy nő volt, bundájába
gondosan beburkolva. A lég csendes lévén, nehány
másodpercze fölemelé a hölgy arczáról sűrű fátyo-
lát, hogy kényelmesebben széttelkiethessen. Megle-
pően szép volt ez arc; nem pillanat alatt hódító,
de vonzó megnyerő; márvány-sima bőré a csipős
hidegtől kicsalt eleven pirosság árnyékolta, s ott a
piros arc felett világos kék szempár ragyogott,
mely szempár akkor is beszélt, mikor az eper ajak
zárvá volt; a magas homlokra sötét ében-hajfürtök
festői rendtelenségben omlottak alá.

Mindentudóságunknál fogva, mely előtt nem
lehet a családi szentélynek, nem a szívűek titka —
határozottan nyilváníthatjuk, hogy e nő: B. Emilia
kisasszony a társulat primadonnája, ki az igazgató-
val, úgy látszik, már egy elébb megkezdette be-
szelgetést folytatott.

Irtóztató ez időre csak vissza gondolnom
is — szolt a hölgy, miközben arczat ismet elfátyo-
lotta. Az egész fatu népe egy vérfagyaló veszki-
áltásban jaidult fel; rohanó arként terjedt az iszo-
nyu hir, hogy az oláhok felgyújtották a helységet.
En még ekkor csak tizenégy éves voltam; de már
elég éret arra, hogy a helyzet borzasztóságát fel-
foghassam. A véres színben uszó téli ejszaka hirdeté
a vész közeledtét... Mint már említettem önnek
— atyámnak menekülnie kellett s e kis fatu me-
nekülésünk közben csak éji tanyaúl választottuk;
de a sors kerekét senkisémm tartóztathatja fel: bal-
végzetünk itt is elérte bennünket. Azt még szeren-
cesének véltük, hogy a fatu ellenkező oldalon gyuj-
tották fel, mint a hol a mi szegényes tanyánk volt.
Atyám, midőn a kigyózva feltörő lángokat megpil-
lantá s a szívjegező rémhír füleinkhez hatott: azon-
nal hű kocsisunkhoz sietett, ki egyedüli társunk,
barátunk volt ama vészes apokban.
— Szomorú idők voltak azok — szolt közbe
részvétel az igazgató.

ványom a tisztelt bizottság véleményével ne-
talántán azon oknál fogva nem találkozunk,
mert a végrendelet kihirdetése is a bíróság kö-
réhez tartozik, azon esetben vétessék el inkább
az örökösödési ügy a törvényhatóságok illető-
ségétől, és állítsák fel országosztály minden
kir. törvényeséknél egy árvaszéki osztály a vé-
gett: hogy hagyatékokat az örökösök köny-
nyebbségével, és javukra egyszerűbben vagy
is mellőzve a közigazgatási szolgabírák eljárás-
át rövidebb módon vezesse eredményhez.

A mennyiben pedig ezen indítványom,
még elfogadás esetében is csak törvényhozás
útján lenne eredményhez vezethető: azon eset-
ben ha indítványom akár egyik akár másik
pontjában elfogadtatnék: tisztelettel kérem a
tekintetes bizottságot az iránt: hogy ennek
pártolása, és ezzel egyidejűleg az 1868. XXIII.
t. cz. és LIV. t. cz. IX. cz. VII. fejezete, úgy
szintén az ezekből kifolyó bel és igazságügyi
miniszteri 3091. 1872. szám körrendelet czél-
szerű módosításnak eszközlése végett a törvény-
hozó testületet felkérni, egyidejűleg pedig me-
gyénk képviselőit és a törvényhatóságokat is
megkeresni méltóztassék.

Albert Pál.

Munkátlanság.

„Munkában és munka által keresd ember a her-
vadhatlan életet. Ez legyen koszoru munkád homlo-
kán. A test és lélek munkája eszköz, melylyel meg-
találhatod jelen és jövőöd üdvödet.” Így nyilatko-
zott Ney Ferencz; s így nyilatkoznak mindazok,
kik az emberiség iránti buzgó szeretetből, szívükön
hordván annak jó vagy balsorsát, soraikkal buz-
gólnak fényt varázsolni azon elfogultak s törpék
számára, kik a restség ördög párnán a kéjes tét-
lenség mély álmát aluszzák. Sajnosan mondva, az
ily komoly, üdvös, és kitünő célú törekvéseket,
miként a tapasztalás igazolja — csekély vagy éppen
semmi eredmény többnyire megkísérli; amennyiben
az önmagával kevésbé rendelkező tétlen kéjencz,
vagy nem képes többé a munkátlanság rablánczait
összetiporni, vagy malitiából nem akarja; hanem
visszaélve a természet kitünő ajándékával, mely ép
szellemi és phisicai erőben áll, hazafüli czéltől a
semmittevésre szenteli életét; sőt a nyomorban sin-
lő is, nem áldásteljes munkálkodásban keres or-
voslást, hanem zsebmeteszében, koldulásban stb.,
melyekkel lépést tart az erkölcsatlanság, a társada-
lomnak eme leggyalázatosabb mételye, az állam és
nép legnagyobb ostora.

Ime mindezeket a dologtalanság szüli, azon
dologtalanság, mely semmi időben nem helyesíthető,
s melyet a „Zemplén” 28-ik számának vezércikk
írója is társadalmi szempontból kárhoztat, midőn

így ír: „az állam s nép ostorai elszaporodásának
oka a mostani vészkorokban elterjedt dologtalan-
ság, s ennek következménye a magas fokot már el-
ért immoralitas.” Miután pedig ezen dologtalanság,
e tétlen, s minden foglalkozás nélküli élet az uri-
rendből is többeket characterizál, én megkísértem,
ha nem is Balzac tollával, ha nem is genialis ötlet-
ekkel — illusztrálni, mi lenne véleményem szerint
ezen káros tétlenségnek alapjában oka úgy az anya-
gi mint a szellemi téren?

Ezen thema fölött gondolkodva, de sokáig biz-
tos eredmény nélkül, a tapasztalás mint legjobb ki-
segítő sugta meg, hogy az ily tétlen életnek oka
alapjában, a ferde, s elkényeztetett nevelés a családi
körben. Általában nagyon közönséges s elegendőleg
ösmeretes ítélet, hogy a szellem ébredése a család-
ban történik, s hogy a gyermek szülői körében ke-
resni a szükséges ösmeretek forrását, mely meleg ke-
belbe beszívott ismeretek és megszokások lehetnek
azután vagy a boldogság megálapítói, ha a termé-
szetekre nézve jók, s jól irányoztatnak, vagy a
boldogtalanságnak, ha önmagukban rosszak. Ezek
után ha igaz, hogy a munkálkodás mediuma a boldo-
gulásnak, s egyedüli gyönyör érzet, mely édes-
teszi fáradaimaink gyümölcsét; ha igaz, hogy az
élet csak úgy éri czélját, ha munkálkodásnak szen-
teltetik, s hogy tisztább örömet érez az, ki fáradszó
munkálkodása kitünő öntudatában boldog, mint az,
ki a henyéls daemoni párnáján, vágatva az élvek
ösvényén boldog, pöffeszkedő gunnyal nézve azok
fáradásaira, kik keserű könnyekkel puhítják szá-
raz kenyeröket; végtére ha az is igaz, hogy csak
a munkálkodás képes biztos és holtig maradó
tápot adni, úgy csak sajnálni lehet azon szülőket,
kik gyermekeiket vagy könnyelműsügből vagy szűk
látással, azon körülmények fogva, mivel
igen szeretik, a lágy kény, s elpuhultság selyem
vankosain ringatják. Szigoró természetesen szó-
sincs. Pedig szigorral lehet nevelni, (nem értve a
puritán szigor) csak goromba ingerültséggel nem s
így a gyermek jövőjének megromlására azt a hibát
elkövetik, hogy alávetve magokat gyermekeik sze-
szélyeinek, elpuhultakká, tunyákká, phisikailag úgy-
mint szellemileg tehetetlenekké, s minden nemes fog-
lalkozás iránt közönyösökké teszik, megelégedve
arról, hogy az emberi élet szerencséjének vagy sze-
rencsétlenségének alapja a gyenge gyermeki korban
vettetik meg. Hogy pedig mindez nem üres álom-
látás, nem légből kapott okoskodás, s pusztá visio,
tekintsünk oly életeseményekre, melyek világot vet-
nek gondolkodásunkra, s ferde nézeteink hely-
telenségéről leginkább meggyőznek.

Akárhányszor lehet hallani a férjt ilyenformán
lamentálni: „iparkodom, fáradozom, s még sincs
semmim. Ném, nehogy büszkesége sértve legyen. Mit
sem gondol a házi teendőkhöz, sőt ami leginkább
fáj az, hogy kényelmesen elhelyezkedve pamlogán,
szabad folyást enged gyönyör érzetének, folytonosan
érzeleg... sobajtozik... mintha mindez tökesíthető
volna. „Meg kell lenni” hallatszik örökké, ha neje-
nek vett, tartson is... Honol-e azután az ily nő
keblében a szeretetnek boldogító tüze, ki még akkor
is, midőn a tönkrejutás következtében feje fölött
gyűrűznek a hullámok folytonosan követelő? Bizo-
nyára nem; hisz ezen házasság már megkötöttesekor

nem érzelmen alapult, hanem azon érdekből, hogy a
nő magához fűzve egy férjet szeszélyeinek rabjává
ez kéjes kényelmének, s hiúságának, mely semmit
sem retteg, hogy győzedelmeskedjék mindent fel-
dozni, minek természetesen, mint Réthaly megjegy-
zi: laza házasság, korcsnemzedék, az erkölcsatlanság,
s családi üdvös sujtó immoralitas sajnos követke-
ményei. Ha azután történetesen a férj előbb hal el,
reá szakad a tomboló vihar. S most az a nő, ki
dölyfős ambícióval szemlélte ablakából az előtte el-
vonuló szerény munkálkodókat, kiket szeretet es-
tolt munkájukhoz, s kinek eddig nem volt ösmerete
a nyomorról, mert már kezdetül selyem párnán ne-
veltetett valamely sántikáló praejudicium szerint,
elerőltenedve testben s lélekben, mert ez isüség meg-
nem edzette a küzdelemre, a lethargia dühös roha-
matól üldözötve, fél... retteg a kínos valótól, fél
a kényérnélküli naptól. De nem is csoda; hisz a jó-
lét kellemei után a nélkülözés nagyon léleksújtó s
míg így tévedező tekintettel néz jövőjébe, egyazon
csak a szükség karjain megjelenik a munka s most
az elkényeztetett test keservesen munkára hajlik,
persze rövid időre, mert az aristokratikus kezecskék
nem értenek a munkához semmiféle téren. Mit tesz
tehát, miután az éhség is hivatkozik jogaira? Aljas
czélt tűz ki; elárúsítja ugyanis erényét, elárúsítja
szerelmét, eltöltvén ekké a nyomort kéj és gyönyör
vadászban. Társadalmi szempontból véve a dolgot,
öszintén meg kell vallani, hogy amennyire botrányos
ily súlyedség, oly annyira veszedelmes és káros
következményeiben; mert igen jól tudjuk, hogy ezen
vérszopó herék, azon férgek, melyek a társadalom
fiatal bujtóványait phisikailag úgy miként szellemi-
leg is kegyetlenül pusztítják; mert nagyon termé-
zetes valami, hogy a testi erő gyengítésével a szel-
lemi erő is elcsigáztatik. Madách Imre tehát kétség-
kívül a legnagyobb igazságot declarálja, midőn így
ír: „a nő, ez eszmény, ezen megtestesült költészet,
ha süllyedt, torzalak lesz, mely borzadályt szül.”
Soha sem lehet ezek után tulzással vádolni azt, ki azt
állítja, hogy ezen következményeiben úgy annyira a
személyre, mint a társadalomra káros súlyedségnek
sok részben és sokszor az elkényeztetett nevelés,
könnyelműsége s henye életre szoktatott szülői pro-
cedura az oka.

Vagy talán azt gondolják némely szülők, hogy
ha pusztán örökséget, vagyont hagytak hátra gyer-
meiknek, már ezzel megállapították azoknak sze-
rencsés jövőjét? csalatkoznak; mert az örökségi
hagyaték szellemi vagyon nélkül nem mindig garan-
tíroz szép jövőt. És pedig azért, mert az a hagyaték
is csak jónak jó, a rosznál még nagyobb rom-
lás forrásaivá leszen, de míg a vagyon ma ugyan
sajátunk, holnap azonban reá szakadhat a dühösen
fenyítő s öldöklő vész, s perc alatt mindent el-
pörhet. Hová jutunk azután, ha sem tudomány, sem
a művészet, sem a műipar téren nemcsak hogy sem-
minemű ösmereteink nincsenek, de még munkálko-
dásrai hajlammal sem bírnak? Im lássuk.

Baróti Szabó Dávid az „urfirol” irt művét így
kezdi:

A lány kény, mihelyest született ölébe
vette, s élő tejjel maszlagot öntö belé,
A tündér hiúság karján hordozta; puhultság
volt nevelője;

— Pár perc mulva — folytató Emilia, foga-
tunk indulásra készen állott, mialatt én csekély pod-
gyászunkat szedtem össze. Házi asszonyunk, egy
szegény, tisztos öreg nő, ki bennünket, menekvőket
lakába fogadott, kezeit tördelve, térdre esve rimán-
kodott előttünk, hogy ne hagyjuk magára. Szívün-
ket hasgatta a szerencsétlen nő könyörgése; de az
élethezi ragaszkodás, mit Isten a legparányibb lény
szívébe is becsepegettetett, háttérbe szorította a rész-
vétet; a velünk tett jót nem hálálhattuk meg: élni
akartunk, menekülnünk kellett. Az öreg nő nem
akarta elhagyni nyomorult viskóját, nem vihottuk
magunkkal. Már épen helyet foglaltunk a szekereu,
midőn az udvar felé, rohanó fegyveres embereket
pillantottunk meg. Én majdnem eszméletemet vesz-
tettem, úgy rémlett, mintha a szörnyetegek vérben
uszó ijesztő szemeiket mind reám meresztenék, már
alig lehettek negyven lépésre, s midőn az indulni
készülő szekeret megpillantották — vad ordításban
törték ki s több lövést tettek reánk. — Oh ez bor-
zasztó pillanat volt!... Öreg atyám, halálosan ta-
lálva rogyott össze... Még egyszer felnyitotta resz-
kető ajakát s ezt suttogta hozzám: „Nekem vége-
m van... te mentd meg magad”... azután szemeit
örökre lehunyá. Lovaink a váratlan lövésekre bok-
rosodni kezdtek... nem volt veszteni való időm.
Még ma sem vagyok képes felfogni a lelkiéret: hogy
amaz iszonyu perc ájulásba nem ejtet; hogy sze-
gény édes atyám holt-testét képes voltam elhagyni...
de gyermek voltam még; gyermek, ki remegett az
életért. Atyám hidegülő ajakát megcsókolva, minden
erőmet összeszedtem s gyorsan kiugrottam a sze-
kérből, azután csaknem eszméletemet veszítve futot-
tam.

„A kis gerlét nem szabad elszalasztanunk,”
kiáltott egy a rablók közül tiszta magyarással, s
parancsszavára, mit társaihoz oláh nyelven intézett,
három marczona alak rohant utánam, a többi a me-
nekülni akaró kocsiat támadta meg. Nem szabadul-
hattam meg: a banditák pár perc alatt nyomom-
ban voltak. Kimerülve rogytam össze, épen midőn

az előbbi ismerős hangot hallam újra, mely hihető-
leg irántami kíméletre intette a rablókat. Hogy mi
történt ezután — azt már nem mondhatom el, mert
a mint üldözöm súlyos kezeit vállaimon éreztem —
lélekjelenlétem elhagyott, s a csipős hideg daczára
is körülbelül egy óráig öntudatlan állapotban lehet-
tem. Midőn eszméletem visszatért, a csillagos ég volt
az. Mit először megpillantottam, kényelmes puha
fekhelyen, hanyatt-fekve találtam magamat. Igen
lankadt valem; de a menekülési vágy új erőt öntött
ereimbe. Fekvő helyzetből gyorsan fölemelkedtem.
De ah, irtóztató! füstölő épületeim romok kö-
zött husz, harmincz oláh férfiú által voltam körül-
véve. Az ember mérsárlás, úgy látszik — kifárasztá
őket; mert a középen pisálkoló tűz behunyt szem-
eikre vetett halvány fényt, s a hatalmas hortyo-
gás mindinkább arról győzött meg, hogy mély álomba
vannak merülve. Istentelen munkájokat a mi ta-
nyáunkon végezték be. Új remény támadt szívemben,
hogy megszabadulhatok; de ekkor mellettem, egy
gönyedő helyzetben ülő alak hirtelen megmozdult,
azután arcát felém fordítá s mély gödreiben hu-
nyorgó szürke szemeit rám mereszté. Megborzadtam
s tekintettől...

„Fölébredtél szép gyermek?” szolt hozzám a
szörny suttogó hangon, hihetőleg, hogy társai föl ne
ébredjenek; de a suttogó hangból is felösmertem,
hogy ez az, kinek parancsszavát üldöztetéseimkor
hallottam; kétségtelenül a rabló-főnök. A rut férfiú
kéjsóváran pihentette rajtam szemeit, azután mint
a kigyó — csendesesen csuszott hozzám, otromba ke-
zeit ölelésre tárva. Undorral elteleve, már ismét fu-
tásra gondoltam; de ekkor hirtelen egy jó eszme
villant meg elmémben. A csillagok eleven ragyogása
azt mutatta, hogy még messze van a reggel. Egy
halk sóhajást küldöttem a hoz, ki az elhagyatott-
taknak ótalmazója szokott lenni, azután megkezdet-
tem veszélyes játékomat. Az életért való remegés
határozott e lépésre... Midőn a durva alak hozzám
közeledett, felém nyujtott kezét hirtelen megragad-
tam és szinte suttogó hangon így szólottam hozzá:

„Uram, ön nemes szívűnek látszik; az égre
kérem ne hagyjon védtelenül egy szerencsétlen árva
leányt! Önnek szeméből a jóság beszél; ön nemde
meg fog engem minden rosztól védelmezni?” Ezt
mondva, megragadtam az embervértől még párologó
kezét s csókjaimmal halmozám azt el. A szörnye-
tegek hízelt ez az iránta szinlelt vonzalom s ne-
mes pártfogását azzal kezdte meg, hogy pálinkától
bűzlő ajakát arczomra tapasztá és számtalanszor
megcsókolt. Ha nem akartam magam ellen följeg-
relni: tünnöm kellett kéjelgését. Azután derekamat
átkarolta s részegülten suttogta: „Látom szép le-
ánykám, hogy te engem már most is szeretsz...
te az én kis feleségem fogsz lenni!” Valami azt
sugta mindezt legjobban megadással kell viselnem, hogy
megszabadulhassak. Szinlelt vonzalmannak tulajdo-
nitom, hogy csak onnyire is kíméletes volt irántam.
Ezután fázásról s gyengeségről panaszkodtam, s a
durva férfi meglepő gyöngédséget tanúsított; gon-
dosan betakargatott, a tüzet fölélesztette, mit bár a
kemény hideg kívánatosná tett; mindazáltal inkább
óhajtottam volna, hogy az végképen kialudjék; mert
menekülési tervemben nagy akadályomra lehetett.

— S a hideg téli időben miért nem vitte ko-
gyedet valami hajlékba ismeretlen pártfogója? szolt
közbe az igazgató.

— Ennek oka, azt hiszem az volt — válaszolt
Emilia — mert az egész falut hamuvá égette a vad
csoport. Minket csak egy rész támadott meg; a töb-
biek másutt gyilkoltak. Nehány megmenekült kivé-
telével — az egész lakosság fölmészároltatott, s öreg
atyám holt-tetemét nem állították az istentelenek a
lángok közé dobni; hullájára sem borulhattam, hogy
megsirassam.

— Szegény gyermek! — szánakozék az igaz-
gató — ön borzasztó eseményeket élt már át.

(Folyt. köv.)

Tett is e
Láthatna
Válogató
Dörmög,
Ha a
cipáltatott,
télves állás
„De mik
Az orszá
A tollho
A nagy
A könyv
S mint

A kert

Haz
sak ismét
lességeme
kedvelőt
ján rende
ott a haz
velői o
letegyék,
zák, hon
megállap
Tár

1. E
mivélés,
hoz intéz
küldött
közlött e
munkáso
2.
befásítás
3.
hálózat
értékesít

4.
5.
6.
7.
dályain
8.
9.
O
küldetn
hogy a
egy lép
K

aug.
ur, ő
napo
évi
XLII
megt
sitva
gett
ban,

alelnök
asok,
határ

HIRDETÉSEK.

Az ipar legújabb s elegáns termékei!

különösen a téli idényre!

Törekvünk S. a. Ujhelyben egy oly kereskedést berendezni, mely a férfi és női világ igényeit minden tekintetben kielégítse. E törekvésünk, — bár nagy áldozatok árán — megvalósult, és merjük állithatni: hogy a legújabb Bácsben és külföldön történt bevásárlásaink folytán, üzletünk vidékünkön versenytárs nélkül áll.

Kereskedésünkben a következő áruk nagy választékban kaphatók:

Férfi divatárak.

Legújabb nyakkendők, férfi felhár, színes és angol oxford ingek, a legolcsóbbtól a legfinomabbig.

UTAZÓ KÉSZLETEK.

Bőröndök; női és férfi, vászonnal borított fa-kufferek, bőr-táskák a legnagyobb választékban. — Angol, por- és eső elleni igen czélszerű gumi felöltők. — Sétabotok, a legdusabb választékban.

Nap és esernyők.

Valódi angol selyem, félselyem, alpaca és zannellából különböző jutányos áron. — Szivar-, pénz- és levéltárczák, óralánczok

REVOLVEREK.

Férfi inggallérok és manchettek

a legújabb formákban:

plaidek, wattmoll és tricot ingek, lábravalók, színes és fehér harisnyák.

Tajt pipák és dohányzó készletek.

Magyar, török, fedett és fedetlen, kávéházi dohányzó pipák; cigarett és szivarszivók legdusabb választékban, csibuk száruk, valódi török, bádeni megy és nádból, borostyánnal.

NEVNAP ÉS ÜNNEPI AJÁNDEKUL.

Nagy választéku galanteri és norinbergi disz-czikkek, fa-, bőr-, alpaca-, aczél- és bronzból.

Labbelik férfi-, nő- és gyermekek számára

legjutányosabb áron.

Női divatcikkek és ékszerek.

A legfinomabb és újabb női moll garniturok, broches, függő colier, medailon, hajtúk a kedvelt fekete színben, valamint emallirozott talmi aranyból.

Vál és fejkendők selyem, eachné és pamutból, harisnyák kabítók gyermekek számára, bachlik és kapusoknak nagy választékban.

Szappan és illatszerek. Férfi és női keztyük

számos alakban és kiváló finomságuk, különböző árak mellett 90 krtól kezdve feljebb. Egyszermind ajánljuk a n. é. közönségnek legfinomabb

FÜSZER és CSEMEGE

áruinkat valamint, a többi itt fel nem jegyzett cikkeket.

mély tisztelettel

KLEIN és FRENKEL,

lőutca 499-ik sz.

3-1

Magyar északkeleti vasút.

A magyar északkeleti vasút (nyiregyház-ungvári vonal) alább jelölt ideiglenes részvényjegyeire az elrendelt részletbefizetések elmulasztatván, az illető aláírók nevezetesen az 58, 79, 86, 94, 97, 101, 110, 115 és 118 számú ideiglenes jegyek birtokosai ujjal felszólítottak, miszerint hátralékban levő befizetéseiket a hirdetménynek a „Buda-pesti Közlöny“-ben harmadszori megjelenésétől számítandó négy hét alatt a társulat főpénztáránál Pesten, ideiglenes részvényjegyeik fölmutatása mellett annál bizonyosabban fizessék be; mert ellenkező esetben ellenük a fent elősorolt számú ideigle-

nes jegyek elenyésztetése az alapszabályok 24. §-a értelmében fog eszközöltetni.

Pesten, 1872, augusztus 29-én.

A magyar északkeleti vasút.

Az utányomat nem díjaztatik.

Hirdetmény.

A gálszécsi közbirtokosság, Gálszécs városában Kohány, Dargó és Gerenda helységekben gyakorolt koresmáltatási jogot; valamint a Gálszécs városában tartatni szokott 6 országos vásár helypénz jövedelmét jövő 1873-ik évi január 1-ső napjától számítandó 3 évre, folyó 1872-ik évi október 10-ik napján délután 3 órakor, Gálszécsen a városházánál nyilvános árverés útján bérbe adandja. A bérleti feltételek a közbirtokosság ügyvédé: Szabó Zsigmondnál

Nyomtatott a „Zemleu“ könyvnyomdájában S. a. Ujhelyben

Kohányban megtudhatók. Zárt ajánlatok kellő biztosíték letétele mellett szintén elfogadhatók. Kelt Gálszécsen szeptember 1. 1872.

Vladár Ervin,

közbirtokossági elnök.

3-1

Hirdetmény.

A sárospataki határban, az ugynevezett Megyeren Dr. Láczy László ur és özv. Galgóczy Imréné asszony szomszédságában egy jó karban levő szőlő, szabad kézből eladó, értekezhetni a tulajdonos Bódogh Kálmánnál. Pest Lővészutca 10-ik szám 1-ső emelet 13-ik ajtó.

3-1